

трѣбва. Само така Вие... — той не се доизказа и пакъ хукна.

„Интелигентната идеалистка съ материална възможностъ“ бѣше намѣрена. Заредиха се нови срещи, черпни, хонорари, и най-последно успѣхъ.

Признаха го. Приеха го за членъ въ Съюза. Ожени се за пребогата стара мома. На Вася дори не благоволи да пише. Отъ вестниците научи: „глътнала отрова“.

— Тя изпълни своя дългъ — успокои се той. — Помогна ми да стана голѣмъ. Азъ успѣхъ, това е нейната награда. Какво да прави повече тукъ на земята?

Той се унесе.

— Животътъ е лошъ само за бездарници. А за умнитѣ, величествено Божие творение е той.

Потъна въ мечти.

После се превърна на славей, литна къмъ бездъннитѣ гори, каца отъ дърво на дърво, отъ цвѣтъ на цвѣтъ, и:

— Чуруликъ-чикъ-чикъ! Чуруликъ-чикъ-чикъ!

Пѣе.

Кже се въ слънчевъ изгрѣвъ и пѣе.

Пѣе за цвѣтията, за тревичкитѣ, за зеленитѣ листа на дърветата. Пѣе за въздуха.

Хората повече не вижда. Хората сж прости, гнжсни, недостойни твари, създадени отъ Всевишния по недоразумение. За славеитѣ, за дърветата, за цвѣтията е свѣтътъ. Разбира се и за нѣкои дребни мушички и червейчета. Тѣй, колкото за храна. Между